

عنوان مقاله:

بهار و ادبیات آیینی

محل انتشار:

همایش ملی ملک الشعراء بهار (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

اصغر عیسی پورکلهبونی - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه محقق اردبیلی

رضا بشارتی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه گیلان

خلاصه مقاله:

ادبیات آیینی شاخه ای از ادبیات است که در برگزیده اعتقادات و ارزش های اخلاقی و باورهای دینی جامعه است و در شکل های مختلف بروز و ظهور می یابد، یکی از اشکال و قالب های ادبیات آیینی، شعر آیینی است که قلمرو موضوعی آن بسیار گسترده بوده و مقوله های توحیدی، نیایشی، عرفانی، اخلاقی و ... را شامل می شود. شعر آیینی عرب الگوی شاعران آیینی سرای فارسی بوده است، ادبیات و شعر آیینی از دیرباز در شعر شاعران مختلف فارسی زبان وجود داشته اما با پیروزی انقلاب اسلامی این نوع شعر روند رو به رشدی به خود می گیرد و به اوج شکوفایی خود می رسد. محمد تقی بهار از جمله شاعرانی است که در سروده های خویش به این نوع شعر توجه داشته و با سرودن اشعار آیینی میزان ارادت خود را به ائمه معصومین نشان داده است. این مقاله بر آن است که در ابتدا هر چند مختصر به ذکر مبانی نظری ادبیات آیینی بپردازد و در ادامه بازتاب اشعار آیینی را در دیوان اشعار محمدتقی بهار نشان دهد. روش به کار گرفته شده در این پژوهش، توصیفی است که با تحلیل محتوایی اشعار، دستیابی به هدف اصلی تحقیق را میسر می سازد.

کلمات کلیدی:

ادبیات، ادبیات آیینی، محمدتقی بهار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/868038>

